

A. SPADINI: POLETNI POPOLDAN.

S to besedo se je v Krševanu preobrnilo. Videl je, da je vrgel zadnjo karto, poslednje orožje. Še to je izgubil. Trepetal je. Sama od sebe se mu je krčila pest. Bal se je, da se ne zgodi najhujše. Trezen razum je premagal čuvstvo; vzel je klobuk in šel skozi vrata.

17.

Ko je odšel, je Vera pogledala za hip vase in je verjela njegovi prisegi. Nazaj ga ni mogla več poklicati. Toda, če bi ga zopet videla pred seboj, bi se bil znova prebudil stari, glodajoči črv; prebudil se je tudi tako.

»K vlačugam gre!« je siknila. Kakor je bila ta misel odvrtna, ji je vendarle laskala. Morda jo pripelje do konca, do jasnosti. Prvi hip je hotela iti za njim. Bilo je prepozno. Bilo bi tudi popolnoma nezmisljeno.

Šinila ji je druga misel skozi možgane. Misel, ki jo je spočetka plašila, potem pa je prodirala vedno globlje in globlje. Končno je našla celó potezo mikavnosti na nji . . .

Biti nezvesta! Plačati zlo za zlo, prevaro za prevaro. Kaznovati nezvestobo, maščevati se. Morda je bilo nekoliko tega nagnusnega nagnjenja, ki je proti ženski naturi, v njeni krvi. Morebiti je bilo njeno veliko ljubosumje samo bičanje njene nature, ki jo je stežka zadrževala, da ni zbesnela. Drugih vzrokov ni bilo. Edini vzrok je bilo maščevanje, ki je hotelo spustiti zver s konopca.

Dolgo je stala in se borila s svojo mislijo. To bi mož gledal. To si storil ti! bi mu dejala. Ali bi jo udaril? Ali bi bil ljubosumen?

Motrila se je v zrcalu. Le redko se je pogledala z radovednostjo, zdaj se je hotela videti. Premerila se je z vpraša-